Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 20*). Warszawa, dnia 31 grudnia 1932 r. **Rok XV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

---

*) Ostatni w r. 1932.

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 21 grudnia Nr. 113 Rok 1932

Poz. 935. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 9 listopada 1932 r. w sprawie ustalenia stosunku procentowego młodocianych do ogółu zatrudnionych dorosłych robotników w przemyśle poligraficznym.

Poz. 936. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. z dnia 29 listopada 1932 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 9 marca 1931 r. o bezpieczeństwie i higjenie pracy w gospodarstwach rolnych i leśnych oraz przedsiębiorstwach z niemi związanych, które nie posiadają przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego.

Poz. 937. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych *).

Poz. 938. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 grudnia 1932 r. o lasach, dla których plan urządzenia gospodarstwa leśnego może być zastąpiony programem gospodarczym.

Poz. 939. Oświadczenie Rządowe z dnia 14 listopada 1932 r. w sprawie złożenia przez Francję, Kanadę, Federację Australijską, Nową Zelandję, Unję Południowo Afrykańską, Indje, Japonję i Portugalję dokumentów ratyfikacyjnych układu między Belgją, Wielką Brytanją i Północną Irlandją, Kanadą, Federacją Australijską, Nową Zelandją, Unją Południowo-Afrykańską, Indjami, Francją, Grecją, Włochami, Japonją, Polską, Portugalją, Rumunją, Czechosłowacją i Jugosłowją w sprawie państwowych majątków, cedowanych przez Austrję, Węgry i Bułgarję, długu wyzwolenia i rozdziału odszkodowań niemieckich, podpisanego w Hadze dnia 20 stycznia 1930 r.

Poz. 940. Oświadczenie Rządowe z dnia 24 listopada 1932 r. w sprawie wykonania pewnych czynności przewidzianych w polsko-niemieckim układzie waloryzacyjnym, podpisanym w Berlinie dnia 5 lipca 1928 r.

*) Przedruk nastąpi w specjalnym numerze.

z 23 grudnia Nr. 114 Rok 1932

Poz. 941. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich w sprawach cywilnych.

Poz. 942. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o wprowadzeniu w życie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem na obszarze Sądów Apelacyjnych w Krakowie, Katowicach, Lwowie, Poznaniu i Toruniu.

Poz. 943. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o obowiązkowem zastępstwie adwokackiem przed sądami okręgowemi w okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie i przed Sądami Okręgowemi w Łucku i Równem.

Poz. 944. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o należnościach świadków, biegłych, tłumaczów i stron w sprawach cywilnych.

Poz. 945. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o wykazie zajętych nieruchomości niehipotekowanych.

Poz. 946. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. Instrukcja dla komorników.

Poz. 947. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o postępowaniu przy opisie i oszacowaniu nieruchomości.

Poz. 948. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o taksie za czynności komorników.

Poz. 949. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o przekazaniu rejestrów karnych z prokuratur Sądów Okręgowych w Poznaniu i Toruniu do Ministerstwa Sprawiedliwości.

z 24 grudnia Nr. 115 Rok 1932

Poz. 950. Ustawa z dn. 20 grudnia 1932 r. o obniżeniu oprocentowania i przedłużeniu okresów umorzenia wierzytelności długoterminowych, zabezpieczających listy zastawne i obligacje, oraz wydanych na podstawie tych wierzytelności listów zastawnych i obligacyj.

Poz. 951. Pakt nieagresji między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisany w Moskwie dnia 25 lipca 1932 r.

Poz. 952. Konwencja o stosowaniu Koncyljacji między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisana w Moskwie dnia 23 listopada 1932 r.

Poz. 953. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 grudnia 1932 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Paktu Nieagresji między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisanego w Moskwie wraz z Protokółami podpisania Nr. 1 i Nr. 2 dnia 25 lipca 1932 r., oraz Konwencji o stosowaniu Koncyljacji między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisanej w Moskwie dnia 23 listopada 1932 r.

Poz. 954. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1932 r. w sprawie ustalenia monopolowej ceny nabycia za spirytus, który będzie odpędzony i dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w ciągu kampanji gorzelniczej 1932/33 r.

Poz. 955. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1932 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 956. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 14 grudnia 1932 r. w sprawie czasowego zmniejszenia liczby dni pracy uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, w odniesieniu do niektórych kategoryj bezrobotnych robotników sezonowych.

Poz. 957. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu, oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 grudnia 1932 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 września 1932 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu.

---

z 28 grudnia Nr. 116 Rok 1932

Poz. 958. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1932 r. w sprawie powołania Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami.

Poz. 959. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 grudnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmian w regulaminie przewozowym dla bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy Polską a Z. S. R. R.

Poz. 960. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 grudnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu Regulaminu przewozu towarów pomiędzy stacjami kolei żelaznych na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej i Wolnego Miasta Gdańska a portami Lewantu morzem przez port Constanca.

Poz. 961. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 listopada 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 roku o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

Na podstawie art. 6, 17 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 19 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 975), z dnia 1 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 229), ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408), wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 w punkcie c) po wyrazie „spędzane“ dodaje się wyrazy „do rzeźni“;

2) w § 7 w ust. 1 skreśla się końcowe wyrazy „za zgodą Ministra Rolnictwa“;

3) w § 7 ust. 2, w § 8, w § 9 ust. 2 i w § 17 po wyrazach „przez powiatowego lekarza weterynaryjnego lub lekarza weterynaryjnego upoważniorza weterynaryjnego upowaznionego przez wojewodę“;

4) w § 10 ust. 1 zdanie 1 i 2, w § 11, w § 13 punkt b) zdanie 1 i 2 i w § 15 po wyrazach „powiatowy lekarz weterynaryjny“ dodaje się wyrazy „lub lekarz weterynaryjny upoważniony przez wojewodę“;

5) w § 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące: „Świadectwa zdrowia winny być zaopatrzone w podpis powiatowego lekarza weterynaryjnego lub lekarza weterynaryjnego upoważnionego przez wojewodę i w urzędową pieczęć powiatowego lekarza weterynaryjnego“;

6) w § 11 po wyrazach: „obowiązkowi badania“ dodaje się wyrazy „jak również w przypuszczalnym terminie nadejścia przesyłki zwierząt na stację graniczną“;

7) § 12 skreśla się;

8) w § 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące: „Świadectwa zdrowia dla zwierząt, przeznaczonych do wywozu zagranicę, powinny być zaopatrzone w podpis powiatowego lekarza weterynaryjnego lub lekarza weterynaryjnego,

upoważnionego przez wojewodę i urzędową pieczęć powiatowego lekarza weterynaryjnego. Jeżeli świadectwo miejsca pochodzenia zawiera widoczne poprawki lub zmiany, lekarz weterynaryjny, dokonywający badania zwierząt, winien swym podpisem stwierdzić na tem świadectwie ważność tych poprawek lub zmian, a ilość załadowanych do wagonu zwierząt zaznaczyć w każdem świadectwie zdrowia słowami";

9) w § 17 dodaje się nowy ustęp następującej treści: „Przesyłki zwierząt przeznaczonych do wywozu zagranicę podlegają na granicznej stacji wyjściowej bezpłatnej kontroli weterynaryjnej wykonywanej przez powiatowego lekarza weterynaryjnego lub innego lekarza weterynaryjnego, upoważnionego przez wojewodę. Kontrola ta polega na sprawdzeniu:

a) czy przesyłki zwierząt zaopatrzone są w świadectwo miejsca pochodzenia (§ 1 punkt b) i świadectwo zdrowia (§ 15 i 16);
b) czy w przesyłkach niema zwierząt padłych i czy stan zdrowia zwierząt nie budzi uzasadnionego podejrzenia".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 962. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 grudnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zarobkowego trzebienia zwierząt.

Na podstawie art. 17 punkt g) i art. 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) w brzmieniu ustawy z dnia 2. lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby nie posiadające dyplomu lekarza weterynaryjnego, zamierzające trudnić się zarobkowem trzebieniem (kastrowaniem) zwierząt winny uzyskać na to zezwolenie właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej. Zezwolenie to może być w każdej chwili cofnięte i ważne jest tylko na obszarze tego powiatu, dla którego zostało udzielone.

§ 2. Osobom wymienionym w § 1 zabrania się trzebienia (kastrowania) zwierząt chorych lub podejrzanych o chorobę zaraźliwą, jak również wstępu do zagród, stajen, obór, chlewów, kurników i innych pomieszczeń, w których przebywają takie zwierzęta.

§ 3. Po wykonaniu trzebienia, osoby wymienione w § 1, winny w każdym wypadku przed opuszczeniem zagrody lub pomieszczenia wymyć ciepłą wodą i mydłem ręce i inne zanieczyszczone części ciała, jak również oczyścić ubranie, obuwie i narzędzia używane przy wykonywaniu trzebienia.

§ 4. Osoby, wymienione w § 1, obowiązane są prowadzić według załączonego wzoru dziennik, do którego winny zapisywać niezwłocznie wszystkie zwierzęta, poddane trzebieniu i dziennik ten na żądanie okazywać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu, jak również innym organom władz administracji ogólnej. Dziennik po zakończeniu należy przechowywać w ciągu 1 roku.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dn. 1 grudnia 1932 r. (poz. 962).

DZIENNIK CZYNNOŚCI

....
(imię i nazwisko wykonywującego trzebienie)

zamieszkałego w..
(miejscowość, gmina, powiat, województwo)

Nr. porz.	Data trzebienia	IMIĘ, NAZWISKO I MIEJSCE ZAMIESZKANIA POSIADACZA ZWIERZĘCIA (ĄT)	Rodzaj, płeć i ilość zwierząt poddanych trzebieniu	Sposób wykonania trzebienia	Uwagi
1	2	3	4	5	6

Poz. 963. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń.

Na podstawie art. 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziany w art. 21 prawa o stowarzyszeniach rejestr stowarzyszeń ma być prowadzony przez wojewódzką władzę administracji ogólnej, właściwą dla miejsca siedziby stowarzyszenia, jako władzę rejestracyjną, według wzoru dołączonego jako załącznik Nr. 1 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Każde stowarzyszenie otrzymuje w rejestrze kolejny numer bieżący.

Dla wpisów przeznacza się co najmniej dwie przyległe stronice rejestru.

§ 3. Wpis następuje na podstawie zarządzenia władzy rejestracyjnej.

Wnioski do rejestru zgłaszane być winny w formie pisemnej.

Gdy wpis lub wykreślenie następuje z urzędu, należy o tem zaznaczyć w rubryce uwag.

§ 4. Rejestr stowarzyszeń zawiera 6 rubryk. Do poszczególnych rubryk wciągane są wpisy według ich rodzaju, zgodnie z oznaczeniem przedmiotu w nagłówkach rubryk. W rubryce „Dane statutowe. Zmiany statutu", wciągana jest szczegółowa treść tych danych, które w myśl prawa o stowarzyszeniach podlegają obowiązkowemu wpisowi do rejestru. O zmianach statutu, które nie dotyczą powyższych danych, zamieszcza się tylko ogólnikową adnotację, iż statut uległ zmianie, ze wskazaniem daty i liczby decyzji.

§ 5. Zmiany lub wykreślenia wpisów winny być umieszczone w tej rubryce, w której wpis się znajduje. Wpisy lub części ich, które straciły znaczenie na skutek późniejszych wpisów, lub adnotacyj, wykreśla się przez ich podkreślenie czerwonym atramentem.

W odpisach z rejestrów należy czerwono podkreślone wpisy tylko wtedy uwzględnić, jeżeli się tego żąda, lub gdy stosownie do okoliczności jest to potrzebne.

§ 6. Dla każdego zarejestrowanego stowarzyszenia należy założyć osobne akta, które należy zaopatrzyć nazwą stowarzyszenia i liczbą, pod którą stowarzyszenie jest wciągnięte do rejestru. W aktach przechowuje się wszystkie pisma i dowody, dotyczące danego stowarzyszenia.

§ 7. Przewidziane w art. 21 prawa o stowarzyszeniach ogłoszenia o zarejestrowaniu stowarzyszenia uskuteczniane być mają według wzoru dołączonego jako załącznik Nr. 2 do niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rejestry stowarzyszeń mogą być przeglądane przez osoby interesowane w godzinach wyznaczonych do przyjęć interesantów.

§ 9. Powiatowa władza administracji ogólnej obowiązana jest otrzymane podanie o zarejestrowanie stowarzyszenia (art. 19 prawa o stowarzyszeniach) przedstawić wojewódzkiej władzy administracji ogólnej wraz ze swą opinją.

§ 10. Wysokość opłaty za ogłoszenie o rejestracji, przewidziane w art. 21, ustanawia się na zł 30, a za ogłoszenie o zmianie statutu, przewidziane w art. 28 — na zł 20.

Co do wysokości opłat za odpisy i wyciągi z rejestru mają zastosowanie odpowiednie postanowienia ustawy o opłatach stemplowych.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Załączniki do rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 10 grudnia (poz. 963).

Załącznik Nr. 1.

(wzór rejestru stawarzyszeń)

Rejestr stowarzyszeń i związków.

Nr...............................

Nazwa stowarzyszenia lub związku..

Data wpisu do rejestru, imiona i nazwiska założycieli, siedziba i adres stowarzyszenia (art. 22, 23 prawa o stowarzyszeniach).	Dane statutowe. Zmiany statutu, (art. 22, 28 prawa o stow. § 4 rozporz. wykon.).	Ograniczenie działalności stowarzyszenia: zawieszenie (art. 25 pr. o stow.), ustanowienie kuratora (art. 25, 30 pr. o st.), upadłość (art. 33 pr. o st.), ograniczenie pełnomocnictw zarządu (art. 22 p. e) pr. o st.), pozbawienie prawa korzystania z ofiarności publ. lub zapomóg (art. 43 pr. o st.).	Rozwiązanie (art. 25 pr. o st.), likwidacja, wykreślenie z rejestru (art. 33 p. b) prawa o st.).	Skład zarządu (art 23 prawa o st.).	UWAGI

Załącznik Nr. 2.

(wzór ogłoszenia o wciągnięciu stowarzyszenia do rejestru)

Na zasadzie postanowienia Wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy)..................z dn..............................

19..........r. Nr..................wciągnięto w dn...19..........r. do rejestru stowarzyszeń..........................

....Urzędu Wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy) pod Nr.................

stowarzyszenie pod nazwą ....z siedzibą w..

Teren działalności... Cel stowarzyszenia...

Środki działania..

....

Imiona i nazwiska założycieli..

....

....

....

....

Ewentualne ograniczenia pełnomocnictw zarządu..

....

Czas trwania stowarzyszenia...

Poz. 964. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Opieki Społecznej o przystosowaniu stowarzyszeń i spraw będących w toku do przepisów prawa o stowarzyszeniach.

Na podstawie art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) zarządza się co następuje:

§ 1. Stowarzyszenia i związki stowarzyszeń, istniejące prawnie w chwili wejścia w życie prawa o stowarzyszeniach, opierają nadal swój byt prawny na ostatniej decyzji, wydanej co do zatwierdzenia (rejestracji) stowarzyszenia na podstawie przepisów dotychczasowych przez właściwą władzę bądź administracyjną, bądź sądową.

Pozatem do stowarzyszeń, o których mowa w ust. 1, będą stosowane odpowiednie postanowienia prawa o stowarzyszeniach, a w szczególności: do stowarzyszeń nie posiadających osobowości prawnej — postanowienia o stowarzyszeniach zwykłych, a do stowarzyszeń, posiadających osobowość prawną — postanowienia o stowarzyszeniach zarejestrowanych, ze zmianami, przewidzianemi w niniejszem rozporządzeniu.

§ 2. Wpisy do rejestru, przewidziane w prawie o stowarzyszeniach, nie dotyczące zmiany statutu, będą czynione w rejestrach dotychczasowych, prowadzonych przez władze administracji ogólnej, o tyle tylko, o ile rejestr dawny zawiera odpowiednie rubryki. Dane, nieprzewidziane w tych rubrykach będą uwidocznione w aktach, dotyczących stowarzyszenia.

Tak samo w aktach tylko będą uwidocznione dane co do tych stowarzyszeń, dla których rejestry nie były prowadzone.

W razie zmiany statutu stowarzyszenie musi być zarejestrowane ponownie według przepisów prawa o stowarzyszeniach.

§ 3. Istniejące w województwach poznańskiem, pomorskiem i górnośląskiej części województwa śląskiego stowarzyszenia, które w myśl przepisów dotychczasowych nie były wciągnięte do rejestrów sądowych, winny do dnia 31 grudnia 1933 r. zgłosić swoje istnienie w myśl wymagań art. 12 prawa o stowarzyszeniach.

Po otrzymaniu wspomnianego w ust. 1 zgłoszenia władza ustosunkuje się do niego według art. 13 i 14 tegoż prawa.

Stowarzyszenia, które nie zastosują się do postanowienia ust. 1 niniejszego paragrafu, będą uważane za rozwiązane z mocy prawa, z zastrzeżeniem postanowień § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. W województwach poznańskiem, pomorskiem i górnośląskiej części województwa śląskiego z chwilą wejścia w życie prawa o stowarzyszeniach ustaje właściwość dotychczasowych sądów rejestrowych w zakresie wpisywania do re-

jestru sądowego stowarzyszeń nowopowstających oraz zmian statutów stowarzyszeń istniejących.

Sądy te natomiast zachowują w dalszym ciągu swoją właściwość w zakresie przechowywania istniejących rejestrów, dokonywania w nich wszelkich innych wpisów, przewidzianych przepisami prawa o stowarzyszeniach, tudzież — wydawania odpisów, wyciągów i okazywania rejestrów.

Celem zmiany statutu stowarzyszenia, wciągniętego do rejestru sądowego, musi być ono zarejestrowane ponownie według przepisów prawa o stowarzyszeniach i przez władze w tem prawie przewidziane. Po zarejestrowaniu takiego stowarzyszenia władza rejestracyjna zawiadamia o tem dotychczasowy sąd rejestrowy, który na podstawie tego zawiadomienia skreśla stowarzyszenie ze swego rejestru.

Sądy rejestrowe będą udzielać władzom właściwym według prawa o stowarzyszeniach potrzebnych im danych z prowadzonego przez siebie rejestru i odpowiednich akt.

§ 5. Sprawy z zakresu działania prawa o stowarzyszeniach, niezakończone w I instancji, mają być załatwione na podstawie przepisów tego prawa i przez władze w niem przewidziane.

W tym celu władze administracji ogólnej, w których załatwieniu sprawy te znajdują się, wezwą strony do odpowiedniego uzupełnienia ich podań i stosownie do wyniku takiego uzupełnienia skierują akta do władz właściwych według przepisów prawa o stowarzyszeniach.

Sprawy o rejestrację, niezałatwione w I instancji przez sądy rejestrowe, sądy te niezwłocznie przekażą władzom rejestracyjnym, właściwym w myśl prawa o stowarzyszeniach. Władze te z nadesłanemi sprawami postąpią stosownie do postanowienia ust. 2 niniejszego paragrafu.

§ 6. Sprawy, będące w toku załatwienia w instancji II (odwoławczej) mają być załatwione na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze nie ogranicza praw, przyznanych stowarzyszeniom na podstawie Polsko-Niemieckiej Konwencji Górno-Śląskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Poz. 965. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

---

z 30 grudnia Nr. 117 Rok 1932

Poz. 966. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 listopada 1932 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 czerwca 1921 w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego.

Poz. 967. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 listopada 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o Statucie Państwowego Banku Rolnego.

z 31 grudnia Nr. 118 Rok 1932

Poz. 968. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1932 r. Regulamin Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Poz. 969. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 grudnia 1932 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 970. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 grudnia 1932 r. o ulgach celnych.

Poz. 971. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 1932 r. w sprawie umundurowania niższych funkcjonarjuszów sądowych i prokuratorskich.

Poz. 972. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 1932 r. w sprawie rejestracji skazanych *).

Na podstawie art. 8 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 102, poz. 863) zarządzam co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Rejestr karny, zawierający wiadomości o prawomocnych wyrokach skazujących, prowadzony będzie w Ministerstwie Sprawiedliwości, w dziale rejestracji skazanych.

§ 2 Sądy sporządzać będą w tym celu karty karne z zastosowaniem poniższych postanowień.

II. Zakres rejestracji skazanych.

§ 3. Sądy grodzkie wypełniać będą karty karne w następujących przypadkach:

a) bez względu na rodzaj i wysokość wymierzonej kary, w razie skazania za przestępstwo popełnione z chęci zysku, z wyjątkiem skazań za kradzieże leśne i polne, karane z mocy szczególnych przepisów;
b) w wypadkach skazania za przestępstwo innego rodzaju, jeśli wymierzono karę ponad 3 miesiące pozbawienia wolności.

Równocześnie z wysłaniem karty karnej sąd grodzki w przypadkach skazania za przestępstwa popełnione z chęci zysku (§ 3 a) zawiadamiać będzie gminę (urząd gminny), w której obrębie osoba skazana ma rzeczywiste miejsce zamieszkania (wzór Nr. 8).

W celu ustalenia powrotu do przestępstwa sądy grodzkie miejsca skazania prowadzić będą

*) W wyjątkach.

wykazy osób, skazanych z mocy szczególnych przepisów za kradzieże leśne i polne (wzór Nr. 9), tudzież skorowidz alfabetyczny do tegoż wykazu wyłącznie na potrzeby własne oraz kilku bezpośrednio z niemi graniczących sądów grodzkich.

§ 4. Sądy okręgowe będą wypełniały karty karne we wszystkich przypadkach skazania:

a) za zbrodnie stanu, b) za przestępstwa popełnione z chęci zysku, c) w przypadkach skazania za przestępstwo innego rodzaju, jeśli wymierzono karę ponad 3 miesiące pozbawienia wolności.

W sprawach karno-administracyjnych nie należy wypełniać kart karnych.

W sprawach karnych skarbowych należy nadsyłać karty karne tylko w razie skazania z art. 29 § 3 i art. 78 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) na karę ponad 3 miesiące pozbawienia wolności. Względem innych przestępstw, podlegających ustawie karnej skarbowej, nie sporządza się kart karnych; skazani za te przestępstwa ulegają rejestracji w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 362).

Jeżeli w sprawie wyrokował sąd drugiej instancji (okręgowy, apelacyjny), to obowiązany jest wypełnić kartę ten sąd odwoławczy — zamiast sądu I instancji.

W sprawach rozpatrywanych w Sądzie Najwyższym, karty karne wypełniać będzie sąd tej niższej instancji, której wyrok się uprawomocnił.

Równocześnie z wysłaniem karty karnej sąd okręgowy zawiadamiać będzie o skazaniu gminę (urząd gminny), w której obrębie osoba skazana ma rzeczywiste miejsce zamieszkania (wzór Nr. 8).

W przypadku wypełnienia karty karnej przez sąd odwoławczy, obowiązany jest wykonać przepis poprzedniego ustępu niniejszego paragrafu — sąd odwoławczy.

§ 5. Sądy pracy wypełniać będą karty w przypadkach prawomocnego skazania na karę pozbawienia wolności ponad 3 miesiące.

§ 6. Sądy i prokuratury powinny bezzwłocznie nadsyłać do rejestru karnego zawiadomienia o wysłaniu lub odwołaniu listu gończego, wydaleniu z granic Państwa, zarządzeniu zatarcia skazania oraz uchyleniu warunkowego zawieszenia wykonania kary, według wzorów dołączonych do niniejszego rozporządzenia (wzory Nr. 2—5).

V. Udzielanie wiadomości z rejestru karnego.

§ 29. Rejestr karny udziela wiadomości, czy i za jakie czyny przestępne pewna osoba była sądownie karana, na żądanie sądów, prokuratur, policji i innych organów prowadzących dochodzenia w sprawach karnych, władz administracji ogólnej, i innych władz administracyjnych, podległych bezpośrednio władzom centralnym oraz na żądania władz wojskowych, samorządowych lub instytucyj państwowych.

W celu ustalenia list wyborczych rejestr karny udziela również wiadomości o skazanych co do poszczególnych osób na żądanie urzędów gminnych i komisyj wyborczych.

§ 30. Żądania udzielenia wiadomości o tem, czy pewna osoba była sądownie karana powinny zawierać następujące dane dokładnie ustalone: 1) nazwisko (co do mężatek, wdów i rozwódek, osobno nazwisko panieńskie oraz nazwisko męża), 2) imię, 3) imiona rodziców, osobno ojca, matki tudzież nazwisko panieńskie matki, 4) data urodzenia (wiek), 5) miejsce (powiat i gmina) urodzenia.

§ 31. Osoba, nienotowana w rejestrze karnym, może na swą prośbę otrzymać o tem zaświadczenie z rejestru karnego.

§ 32. Wiadomości z rejestru karnego będą udzielane również władzom zagranicznym, jeżeli w tym względzie została zawarta umowa albo jest zapewniona wzajemność.

§ 33. Sądy i prokuratury będą nadsyłały zapytania o uprzednich ukaraniach do rejestru karnego na formularzach, sporządzonych według ustalonego wzoru, dołączonego do niniejszego rozporządzenia (wzór Nr. 7), z wypełnieniem wszystkich rubryk formularza.

§ 34. Zapytania co do poprzednich ukarań skazanego, jeżeli są potrzebne do sprawy warunkowego zawieszenia wykonania kary, należy znaczyć u góry z lewej strony w sposób widoczny znakiem: „S. W.".

Rejestr karny będzie udzielał odpowiedzi na takie pisma bezzwłocznie, z pierwszeństwem przed innemi zapytaniami o poprzednie ukarania.

§ 35. W razie ustalenia, że pewna osoba, co do której otrzymano zapytanie, nie jest notowana w rejestrze karnym, należy w odpowiedzi zamieścić wyraz: „nienotowany".

W przypadku skazania rejestr karny wypełnia rubryki formularza (wzór Nr. 7) lub odpowiada w osobnem piśmie, ustalając tożsamość osoby oraz jej uprzednie ukaranie.

Rubryki odwrotnej strony formularza (wzór Nr. 7) zawierają: nazwę sądu wyrokującego, datę wyroku, sygnaturę akt sprawy, z jakich artykułów skazanie nastąpiło, rodzaj i wymiar kary, na jaki przeciąg czasu wykonanie kary zawieszono.

Odpowiedź w osobnem piśmie zawierać będzie powyżej przytoczone dane.

§ 36. Jeżeli wiadomość, nadesłana z rejestru karnego, wymaga sprostowania, należy zwrócić całą korespondencję wraz z odpowiedzią w sprawie uprzednich ukarań bezpośrednio do rejestru karnego.

Po ustaleniu okoliczności, które spowodowały niewymienienie danych o uprzednich ukara-

nach, rejestr karny zwróci uzupełnioną korespondencję według właściwości.

§ 37. Jeżeli zapytanie o uprzednie ukarania dotyczy osoby aresztowanej, co do której w rejestrze karnym znajduje się list gończy, natenczas rejestr karny powinien zwrócić list gończy władzy, która go wysłała z zawiadomieniem, że osoba poszukiwana jest zaaresztowana, przytem winien podać dokładnie nazwę i adres władzy, w której rozporządzeniu jest osoba aresztowana, oraz datę i numer pisma.

Zarazem należy wysłać wiadomość o uprzednich ukaraniach do władzy zapytującej.

§ 45. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 sierpnia 1931 r. w sprawie rejestracji skazanych (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 566) — uchyla się.

§ 46. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 roku.

Poz. 973. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dnia 29 grudnia 1932 r. o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnem i karnem *).

Na podstawie art. 863 kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934), art. XIII przepisów wprowadzajcych kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 83, poz. 652), art. 675 kodeksu postępowania karnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725) oraz art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 12, poz. 57) zarządza się co następuje:

§ 1. Pismo sądowe w postępowaniu cywilnem i karnem, przeznaczone dla stron, ich pełnomocników, świadków, biegłych i tłumaczów w miejscowym okręgu doręczeń urzędów pocztowych i w okręgu doręczeń listonoszów wiejskich, mogą być przez sądy nadawane i przez pocztę doręczane na całym obszarze Państwa, bądź jako zwykłe przesyłki listowe za zwrotnem poświadczeniem odbioru, bądź też jako polecone przesyłki listowe za zwrotnem poświadczeniem odbioru.

Pisma sądowe, wysyłane pocztą w postępowaniu cywilnem i karnem, podlegają taryfowym opłatom pocztowym z wyjątkiem pism w postępowaniu karnem, przeznaczonych do doręczenia poza miejscem siedziby sądu wysyłającego.

Pisma prokuratur w sprawach karnych uważane są narówni z pismami sądów karnych.

§ 12. W razie niemożności doręczenia pisma sądowego za zwrotnem poświadczeniem odbioru w sposób podany w §§ 8 — 11 należy złożyć pismo w miejscowym urzędzie gminnym (magistracie) lub w oddawczym urzędzie pocztowym, na drzwiach zaś mieszkania lub biura, albo lokalu przemysłowego lub handlowego adresata przybić zawiadomienie (wzór Nr. 3), komu pismo doręczono lub gdzie je pozostawiono. Określenie „przybicie" obejmuje każde przytwierdzenie, usuwalne tylko działaniem zewnętrznem.

W razie odmowy przyjęcia pisma przez adresata lub jego domownika, pozostawia się je w miejscu doręczenia, a gdyby to było niemożliwe, składa się je, — uprzedzając o tem adresata lub jego domownika, — w miejscowym urzędzie gminnym (magistracie) lub w oddawczym urzędzie pocztowym.

Urząd, w którym złożono pismo sądowe, wydaje je adresatowi po jego zgłoszeniu się, atoli doręczenie uważa się za uskutecznione z chwilą złożenia pisma.

Pismo sądowe, złożone w urzędzie pocztowym, przechowuje urząd pod zamknięciem przez dni 14, licząc od dnia złożenia. Adresatowi, zgłaszającemu się w ciągu tego czasu, wydaje się przesyłkę poleconą po podpisaniu przez niego pocztowego dowodu odbioru, zaś przesyłkę zwykłą za osobnem potwierdzeniem odbioru. Niepodjęte w ciągu tego czasu pisma sądowe zwraca się do urzędu pocztowego miejsca nadania celem wydania ich sądowi, który pisma te nadał.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Z dniem tym tracą moc rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 25 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 384) i z dnia 12 maja 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 351) oraz wszelkie przepisy, wydane w sprawach, unormowanych niniejszem rozporządzeniem. Dotychczasowe pocztowe książki nadawcze mogą być nadal używane do czasu zastąpienia ich nowemi.

Poz. 974. Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Zagranicznych z dnia 29 grudnia 1932 r. w sprawie doręczania pism sądowych osobom, zamieszkałym zagranicą, oraz osobom, będącym w służbie dyplomatycznej państw obcych, tudzież osobom u nich zamieszkałym.

Poz. 975. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 grudnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie kursu obligacyj 5% Państwowej Renty Ziemskiej, opiewającej na złote w złocie, na rok 1933.

---

z 31 grudnia Nr. 119 Rok 1932

Poz. 976. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 1 grudnia 1932 r. w sprawie sprzedaży ruchomości pozostawionych przez szeregowych, samowolnie opuszczających oddziały wojskowe.

---

*) W wyjątkach.

Poz. 977. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 22 grudnia 1932 r. o uchyleniu upoważnienia organów sądowych do sporządzania protestów wekslowych i czekowych.

Poz. 978. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe.

II.
Przedruki z Monitora Polskiego.

z 21 grudnia Nr. 292 Rok 1932

Poz. 340. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 22 grudnia Nr. 293 Rok 1932

Poz. 341. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z mieczami, Krzyża Niepodległości oraz Medalu Niepodległości.

z 23 grudnia Nr. 294 Rok 1932

Poz. 342. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 19 grudnia 1932 r., Nr. 2522/32 o wygaśnięciu mandatów senatorskich.

Poz. 343. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1932 r. o uchyleniu zakazów rozpowszechniania i przywróceniu debitu pocztowego na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego czasopismom p. t. „Danziger Allgemeine Zeitung“ i „Danziger Neueste Nachrichten“.

z 24 grudnia Nr. 295 Rok 1932

Poz. 344. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 grudnia 1932 r. w sprawie zatwierdzenia uchwały Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1932 r., ustalającej wynagrodzenie za nieruchomość Nr. hip. 1501/Praga, położoną przy ul. Strzeleckiej w Warszawie na Pradze, wywłaszczoną od Pinkusa Mirabela na rzecz gminy m. st. Warszawy, celem rozszerzenia ulicy Strzeleckiej.

z 27 grudnia Nr. 296 Rok 1932

Poz. 345. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 grudnia 1932 r. w sprawie Związków Kas Chorych.

z 28 grudnia Nr. 297 Rok 1932

z 29 grudnia Nr. 298 Rok 1932

Poz. 346. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 grudnia 1932 r. w sprawie specyfików farmaceutycznych, dozwolonych do obrotu.

Poz. 347. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Komunikacji w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1932 r. w sprawie spisu funkcjonarjuszów państwowych, zawodowych wojskowych, oraz innych pracowników państwowych, tudzież funkcjonarjuszów i pracowników przedsiębiorstw i monopolów państwowych.

z 30 grudnia Nr. 299 Rok 1932

z 31 grudnia Nr. 300 Rok 1932

Poz. 348. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1932 r. o wartości jednego grama czystego złota.

IV.
Orzecznictwo

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A.“ rocznik IX Rok 1931 dział A.

Nr. 447A.

Artykułem 79 ustawy z 23 maja 1924 poz. 609 Dz. Ust. po za wypadkami, dotyczącemi ochotników (art. 64), nie uchylono ustanowionego w art 4 p. 5 ustawy z 20 stycznia 1920, poz. 44 Dz. Ust. tytułu nabycia obywatelstwa polskiego przez służbę wojskową, a natomiast ustanowiono nowy, w ostatnio wymienionej ustawie nie przewidziany, tytuł do utraty obywatelstwa.

(Wyrok z 23 października 1931 l. rej. 3674/30).

Nr. 449A.

Pochodzenie polskie, o którem mowa w art. 3 ustawy o obywatelstwie z 20 stycznia 1920, poz. 44 Dz. Ust., oznacza pochodzenie od osoby narodowości polskiej.

(Wyrok z 28 października 1931 l. rej. 7263/30).

Nr. 450A.

Określona art. 274 ustawy samorządu gminnego w b. Król. Polsk. z r. 1864 kwalifikowana większość obliczana ma być według liczby osób, uprawnionych do wzięcia udziału w zebraniu gromady, a nie według liczby osób, obecnych na zebraniu gromadzkiem.

(Wyrok z 29 października 1931 l. rej. 4163/29).

Nr. 452A.

Decyzja, dotycząca stwierdzenia, czy osoby, wyszczególnione w art. 6 ust. 2 ustawy z 21 września 1922, poz. 823 Dz. Ust., używały legalnie tytułu inżyniera, nie jest pozostawiona swobodnemu uznaniu władzy.

(Wyrok z 6 listopada 1931 l. rej. 2788/29).

Nr. 454A

Wobec wygaśnięcia z dniem 31 marca 1929 r. (rozporządzenie, Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 grudnia 1927, poz. 969 Dz. Ust.) mocy obowiązującej art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust. w brzmieniu ustawy z 22 grudnia 1925 r., poz. 920 Dz. Ust., funkcjonarjuszowi państwowemu, mianowanemu na stałe, któremu nie doręczono pisma ustalającego przed upływem wskazanego na wstępie terminu, nie przysługuje prawo żądania zwolnienia ze służby czy też przeniesienia w stan spoczynku od wspomnianego terminu.

(Wyrok z 7 listopada 1931 l. rej. 4888/29).

Nr. 455A.

Przepisy art. 44 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. nie mają zastosowania do wypadków, dotyczących uznania lasu za ochronny ze względu na specjalne znaczenie tegoż dla obrony Państwa, t. j. z punktu d) art. 19 rozporządzenia Prezydenta z 24 czerwca 1927 poz. 504 Dz. Ust.

(Wyrok z 16 listopada 1931 l. rej. 5080/29).

Nr. 456A.

Przepisy postanowienia b. Rady Administracyjnej z 5 listopada 1844 r. (Dz. Pr. b. Król. Pol. t. 35 str. 275) nie zostały uchylone żadnym późniejszym przepisem, wobec czego legaty na szkoły powszechne, oparte na zapisach urzędowych, mogą być na obszarze b. Królestwa Kongresowego ściągane w drodze egzekucji administracyjnej.

(Wyrok z 19 listopada 1931 l. rej. 1371/28).

Nr. 458A.

Przed rozpadnięciem się Monarchji austr.-węgierskiej przynależność gminna gasła, według § 17 ustawy z 3 grudnia 1863 Nr. 105 Dz. P. P., przez nabycie przynależności w innej gminie tylko wówczas, gdy gmina ta znajdowała się na obszarze, na którym ta ustawa obowiązywała.

(Wyrok z 25 listopada 1931 l. rej. 2892/30 i 2893/30).

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

272.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 29 grudnia 1932 r.

w sprawie zmiany nazwy gminy Wola Czołnowska w powiecie puławskim, województwie lubelskiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Wola Czołnowska w powiecie puławskim, województwie lubelskiem na „Baranów nad Wieprzem“.

Minister

(—) *Bronisław Pieracki*

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

273.

Okólnik Nr. 158

z dnia 24 grudnia 1932 r.

(AA. 3 b. 4) w sprawie przymusowego wykonania zarządzeń inspektorów pracy.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Według posiadanych przez władze centralne informacyj zdarzają się dość często wypadki

nieprzestrzegania przez właścicieli i kierowników zakładów przemysłowych i handlowych przepisów o ochronie pracy, a zwłaszcza przepisów ustawy o czasie pracy. Ponieważ sprawa należytego przestrzegania przepisów wymienionej ustawy ma duże znaczenie w obecnej dobie ze względu na panujące bezrobocie oraz wobec niewystarczających wyników stosowania przez inspektorów pracy sankcyj karnych za wykroczenia przeciwko tej ustawie, — zachodzi potrzeba stosowania w tych wypadkach wobec kierowników warsztatów pracy odpowiednich środków przymusowych.

W związku z powyższem M-stwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z M-stwem Opieki Społecznej prosi P. P. Wojewodów o wydanie stosownych zarządzeń powiatowym władzom administracji ogólnej, polecając im udzielanie możliwie wydatnej pomocy p. p. inspektorom pracy przy przymusowem wprowadzaniu w życie przepisów o czasie pracy, jako też zarządzeń, wydanych na zasadzie art. 23 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14.VII.1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590) w związku z nieprzestrzeganiem przez zobowiązanych tak ustawy o czasie pracy, jak i innych przepisów o ochronie pracy i zaleca przytem stosowanie następującego trybu postępowania:

W wypadkach stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy o czasie pracy, jako też niezastosowania się zakładu do zarządzeń inspektora pracy, wydanych w przedmiocie ochrony pracy wogóle, ten ostatni może skierować do powiatowej władzy administracji ogólnej, jako egzekucyjnej wniosek o zastosowanie środków przymusowych, celem zniewolenia kierownika zakładu do przestrzegania odnośnych przepisów ustawy, względnie podporządkowania się zarządzeniom inspektora pracy. Powyższe wnioski winny być oparte na osobistem stwierdzeniu przez inspektora pracy naruszenia przepisów, bądź na doniesieniach organów Policji Państwowej, które są zobowiązane do współdziałania z organami inspekcji pracy w myśl przepisów rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych i Min. Pracy i Opieki Społecznej z dn. 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 546). Tytuły egzekucyjne, przesyłane powiatowej władzy administracji ogólnej przez p. p. inspektorów pracy, winny odpowiadać przepisom art. 14 rozp. o post. przym., a wdrożenie egzekucji winno być poprzedzone postępowaniem upominawczem (zagrożeniem), o którem mowa w art. 16 tego rozporządzenia.

Powiatowa władza administracji ogólnej wdroży egzekucję, stosując wobec opornego przedewszystkiem karę pieniężną celem przymuszenia w trybie przepisanym art. 46 rozp. o postępowaniu przymusowem; o ileby zaś stosowanie tego środka nie odnosiło rezultatu, należy użyć przymusu bezpośredniego w myśl art. 49 rozporządzenia. Nie wyklucza to oczywiście możności stosowania i innych środków przymusowych, a w szczególności wykonania zastępczego, gdy chodzi np. o zaprowadzenie pewnych urządzeń w warsztatach pracy, zarządzonych przez inspekcję pracy na podstawie art. 23 i 25 wyżej powołanego rozporządzenia o inspekcji pracy. W wypadkach koniecznego zastosowania przymusu bezpośredniego przy wykonywaniu nakazów inspektorów pracy, dotyczących szczególnie skomplikowanych zagadnień z zakresu higjeny i bezpieczeństwa pracy może okazać się niewłaściwem zlecanie przeprowadzenia tego przymusu gminnym organom egzekucyjnym, organa te bowiem nie zawsze mogą stanąć na wysokości zadania, jeżeli chodzi o wypadki, wymagające specjalnych wiadomości i odpowiedniej praktyki. Właściwy obwodowy inspektor pracy zwraca się w takim wypadku do starosty jako władzy egzekucyjnej, z wnioskiem o delegowanie do przeprowadzenia egzekucji odpowiedniego urzędnika z pośród personelu starostwa, bądź też — o ile uzna to za wskazane — o powierzenie egzekucji jemu samemu; w tych wypadkach obwodowi inspektorzy pracy występować będą z delegacji powiatowych władz administracji ogólnej w charakterze państwowych organów egzekucyjnych, działających pod nadzorem tych władz (art. 8 ust. 2 p. 2 rozp. o post. przym. w adm.).

Podobnie nie należy zlecać przeprowadzenie przymusu organom gminnym, gdy chodzi o wypadki koniecznego zastosowania przymusu bezpośredniego z powodu naruszenia przepisów o czasie pracy w fabrykach i w większych zakładach, t. zn., gdy zachodzi potrzeba przymusowego usunięcia robotników z zakładu pracy. W tych razach należy przeprowadzenie egzekucji zlecać odpowiednim urzędnikom z pośród personelu starostwa. Jedynie w wypadkach bardziej skomplikowanych, gdy chodzi o usunięcie z fabryki większej ilości pracowników, a zachodzi obawa naruszenia bezpieczeństwa, porządku i spokoju publicznego ze względu na możliwe konflikty między organami władzy i interesowanymi (pracodawcą, pracownikami), — p. p. starostowie mogą się zwracać do p. p. obwodowych inspektorów pracy z prośba o asystowanie przy dokonywanych czynnościach egzekucyjnych, a nawet o przejęcie ich kierownictwa, przy której to ewentualności p. p. inspektorzy będą również występować w charakterze państwowych organów egzekucyjnych.

W omawianych wypadkach p. p. obwodowi inspektorowie pracy mogą otrzymać od p. p. starostów odpowiednie legitymacje, stwierdzające ich charakter państwowych organów egzekucyjnych.

Przed wydaniem wyżej wspomnianych zarządzeń zechcą P. P. Wojewodowie porozumieć się z właściwymi Okręgowymi Inspektorami pracy, którzy mają otrzymać w tej sprawie odpowiednie zarządzenia od P. Ministra Opieki Społecznej.

274.

Okólnik Nr. 159.

z dnia 29 grudnia 1932 r.

((Pers 502/14) o sprawozdaniach o stanie spraw dyscyplinarnych (ust. 2 i 3 § 26 rozp. Rady Ministrów — Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790 z r. 1932)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach oraz P. P. Prezesów Wojewódzkich Sądów Administr. w Poznaniu i Toruniu.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790) rozróżnia trzy odrębne stadja w postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko fukcjonarjuszom państwowym:

pierwsze — od chwili wdrożenia postępowania (§ 9) do chwili sporządzenia przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o ukaranie, o ile nie zachodzi wypadek umorzenia sprawy (§ 11),

drugie stadjum—od chwili przesłania przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o ukaranie przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej (§ 13) do wydania prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego (§ 24) i **trzecie stadjum** — od chwili przesłania przez przewodniczącego komisji do właściwej władzy prawomocnego orzeczenia komisji do chwili wykonania orzeczenia, względnie innego zakończenia sprawy (§ 24).

Postępowanie dyscyplinarne zatem zawsze zaczyna i kończy władza służbowa lub przełożona władza wyższa. Ponieważ do kompetencji komisji dyscyplinarnej należy tylko orzekanie co do uznania funkcjonarjusza winnym występku służbowego albo uwolnienia go od zarzutu popełnienia takiego występku (§ 19), orzekanie zaś co do winy wykroczenia służbowego i nakładanie kar porządkowych należy wyłącznie do władzy służbowej lub przełożonej władzy wyższej (art. 74 ustawy o państwowej służbie cywilnej), przeto w wypadku, gdy komisja dyscyplinarna uwolni obwinionego od zarzutu popełnienia występku służbowego, trzecie stadjum postępowania dyscyplinarnego polegać będzie na ustaleniu, czy zarzucone funkcjonarjuszowi przewinienie nie stanowi wykroczenia służbowego i na nałożeniu w danym razie kary porządkowej.

Przeważna więc część czynności, wchodzących w zakres postępowania dyscyplinarnego, przypada na władzę. Dlatego też postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z 17 października 1932 r., zawarte w ustępach 2 i 3 § 26, obowiązek składania sprawozdań o stanie spraw dyscyplinarnych nakładają na władzę, przy której istnieje komisja dyscyplinarna, a pośrednio na właściwą władzę naczelną.

Wypływa stąd dla wymienionych władz konieczność prowadzenia rejestru toczących się spraw dyscyplinarnych, obejmującego wszystkie trzy ich stadja. Rejestr ten winien być tak prowadzony, aby ułatwiał sprawozdawczość, nakazaną przez rozporządzenie z dnia 17 października 1932 r

W tym celu uważam za niezbędne ustalić dla wszystkich podległych mi władz, przy których istnieją komisje, powołane na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7.X. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738) jednolity wzór rejestru spraw dyscyplinarnych. Wzór ten podaje się w załączniku Nr. 1. Rejestr służy do rejestracji **spraw,** nie zaś poszczególnych współobwinionych w danej sprawie; sprawę zbiorową przeto, w której uczestniczy kilku obwinionych, wpisuje się pod tym samym numerem rejestru (patrz rubr. 2 załącznik Nr. 1). W toku postępowania dyscyplinarnego wszelkie pisma w danej sprawie dyscyplinarnej oznacza się wyłącznie numerem rejestru. Dopiero po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego całą sprawę opatruje się odpowiednim numerem urzędu i pod tym numerem składa do akt.

Sprawę wpisuje się do rejestru z chwilą wdrożenia w myśl § 9 rozporządzenia z 17 października 1932 r. — postępowania dyscyplinarnego. Wzór pisma, wdrażającego postępowanie dyscyplinarne oraz zawiadomienia władzy naczelnej o wszczęciu sprawy dyscyplinarnej (§ 26 ust. 2) podaje się w załączniku Nr. 2. W razie wdrożenia postępowania dyscyplinarnego przez starostę, tenże winien niezwłocznie zawiadomić o tem Wojewodę w formie ustalonej w załączniku Nr. 2, dołączając odpis tegoż zawiadomienia. W tym wypadku urząd wojewódzki wciąga sprawę do rejestru dyscyplinarnego na podstawie zawiadomienia starosty, a odpis zawiadomienia przekazuje odręcznie władzy naczelnej.

Do rejestru dyscyplinarnego powinny być wciągnięte również sprawy, które komisjom, powołanym na zasadzie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738), zostały przekazane w myśl art. 9 tegoż rozporządzenia.

Wzór przepisanego w ustępie 2 § 26 rozporządzenia z 17 października 1932 r. sprawozdania miesięcznego o stanie spraw dyscyplinarnych podaje się w załączniku Nr. 3. — Sprawozdanie obejmuje wszystkie sprawy, będące w toku postępowania dyscyplinarnego, wykazane **w kolejności numerów rejestru.** W sprawozdaniu podaje się tylko szczegóły, odnoszące się jedynie do miesiąca sprawozdawczego, a więc z pominięciem szczegółów, podanych w sprawozdaniach za miesiące poprzednie.

Sprawozdania miesięczne należy przesyłać Ministerstwu w terminie do dnia 10 miesiąca, następującego po sprawozdawczym. Pierwsze sprawozdania za miesiące listopad i grudzień 1932 r. powinny być nadesłane do dnia 20 stycznia 1933 r.

Z uwagi na postanowienia ustępu 3 § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 17.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790) w części, dotyczącej kwartalnych sumarycznych i rocznych szczegółowych wykazów spraw, **toczących się w komisjach dyscyplinarnych,** pozostają nadal w mocy odnośne zarządzenia dotychczasowe (Zbiór Zarządzeń M. S. Wewn. str. 195, poz. 10, str. 209, poz. 16 i str. 1721, poz. 1 — co do wykazów kwartalnych sumarycznych oraz str. 193, poz. 7 i str. 1721, poz. 1 — co do wykazów rocznych — szczegółowych).

Zaznaczam, że wykazy sumaryczne za kwartał IV r. b. powinny objąć zarówno sprawy, które toczyły się w poprzednich komisjach dyscyplinarnych (do 31 października), jak i sprawy, toczące się w nowych komisjach dyscyplinarnych (od 1 listopada). — W podobny sposób winien być też sporządzony i wykaz szczegółowy (imienny) spraw za rok 1932.

Jednocześnie uchylam okólnik Nr. 29 z dnia 28 lutego 1930 r. (Zbiór Zarządzeń M. S. Wewn., str. 211, poz. 18), a to wobec odmiennych w tym przedmiocie przepisów, zawartych w okólniku Nr. 153 z dnia 13 grudnia 1932 r. oraz w zarządzeniu niniejszem.

Zał. Nr. 1.

1	2
Nr. rej. 15	Sprawa dyscyplinarna: 1) Adama Bednarka asesora w starostwie pow. kozienickiem. 2) .... 3) .... 4) ....

Miesiąc i rok	Data czynności	Zarządzenia i czynności
3	4	5
Listopad 1932 r.	14 20 21	zawieszenie B w pełnieniu służby (art. 65 b) wdrożenie postępowania dyscyplinarnego (§ 9) poruczenie dochodzeń (§ 10) referendarzowi X..........
Grudzień 1932 r.	5 5	umorzenie postępowania dyscyplinarnego (§ 11) lub przesłanie wniosku o ukaranie do kom. dyscyplinarnej (§ 13)
Styczeń 1933 r.	10	Kom. dyscyplin. o uz pełnienie dochodzeń (§ 14), przekazanie sprawy prowadzącemu dochodzenia referendarzowi X.
Luty 1933 r.	3 10	zwrot akt do kom. dyscypl. wy naczenie rozprawy na dzień 10.III.33 r.
Marzec 1933 r.	10 20 25 29	rozprawa dyscyplinarna doręczenie orzeczenia: kara nagany za występek z art. 21 i 25 p. 1 ustawy o p. sł. c. odwołanie rzecznika do O K. D. przekazanie sprawy do O. K. D.
Kwiecień 1933 r.		sprawa w O. K. D.
Maj 1933 r.	28 30	zwrot sprawy z O. K. D. wykonanie orzeczenia: obniżenie stopnia służbowego o jeden (z VIII do IX)

Załącznik Nr. 2.

WOJEWODA KIELECKI

Odpis. Poufne.

Kielce, dn. 20 listopada 1932 r.

Do

Pana Adama Bednarka,

asesora w Starostwie w powiatowem

w Kozienicach.

Dopatrując się popełnienia przez Pana występku służbowego przez naruszenie obowiązków służbowych z art. . . . . ustawy o państwowej służbie cywilnej w sprawie . . . (określić *ogólnie)* . . . ., wdrażam przeciwko Panu, na zasadzie § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790), postępowanie dyscyplinarne.

WOJEWODA

Nr. rej. dysc. 15.
Adam Bednarek
post. dyscyplinarne.

Kielce, dn. 20.XI.1932 r.

Ministerstwu Spraw Wewnętrznych
(Biuro Personalne)

— do wiadomości.
Bednarka obwinia się o to, że:
1)..
2)..
3)..

WOJEWODA (za WOJEWODĘ)
(—) podpis.

URZĄD WOJEWÓDZKI KIELECKI

Zał. Nr. 3.

Poufne.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
(Biuro Personalne)
w Warszawie.

Sprawozdanie o stanie spraw dyscyplinarnych za miesiąc styczeń 1933 r.

Nr. rej.	Sprawa	Zarządzenia i czynności, dokonane w miesiącu sprawozdawczym	Uwagi
1	2	3	4
15	Adama Bednarka	K. D. wystąpiła o uzupełnienie dochodzeń — dochodzenie to trwa	
16	Stanisława Grodeckiego i tow.	wykonano orzeczenie O. K. D. z dnia 28.12.1933 r.: Grodeckiemu obniżono stopień służbowy z VII na VIII, pozostałym odliczono po 1 roku służby	
19	Marji Lipińskiej	umorzono postępowanie dyscyplinarne i nałożono karę porządkową upomnienia	

Kielce, dn. 1 lutego 1933 r.

za Wojewodę
podpis

Uwaga: Rubryki 1 i 2 odpowiadają rubrykom 1 i 2 rejestru spraw dyscyplinarnych; rubryka 3 odpowiada rubryce 5 tegoż rejestru.

275.

Okólnik Nr. 160.

z dnia 28 grudnia 1932 r.

(AA. 5 b. 6) o nadzorze nad stowarzyszeniami.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Powód i cel okólnika.

Zbliżające się wejście w życie z dniem 1 stycznia 1933 r. nowego prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. 1932 r. Nr. 94, poz. 808) wymaga udzielenia władzom, powołanym do jego stosowania odpowiednich wytycznych postępowania dla uniknięcia istotnych rozbieżności, a to tem bardziej, że prawo to powoduje na niektórych obszarach dość znaczne zmiany w dotychczasowych kompetencjach władz, przyznając odpowiednie uprawnienia w zakresie stowarzyszeń, związków zawodowych i spółdzielni władzom, które dotąd z temi sprawami nie miały do czynienia.

Kompetencje powiatowych władz administracji ogólnej.

Znacznemu rozszerzeniu ulegają kompetencje powiatowych władz administracji ogólnej (starostów powiatowych, starostów grodzkich, dyrektorów policji), jako bezpośredniej władzy nadzorczej. Władza ta staje się nietylko pełnoprawną władzą I instancji, powołaną do wydania zakazu założenia i do rozwiązywania stowarzyszeń zwykłych oraz oddziałów stowarzyszeń zarejestrowanych (art. 12, 13, 14, 16 i 41), a także do zakazu uprawiania przez spółdzielnie działalności kulturalnej (art. 11 ust. 1), ale również — do sprawowania kontroli zarówno nad wspomnianemi zrzeszeniami i związkami zawodowemi pracowniczemi oraz stowarzyszeniami zarejestrowanemi (art. 11 ust. 1 i 2, art. 15, 24, 41 i 43), a nadto — władzą powołaną do opinjowania i wnioskowania w zakresie rejestracji i rozwiązywania stowarzyszeń, powstających drogą wpisu do rejestru (art. 19 i art. 24 ust. 1) oraz co do rozwiązania spółdzielni i związków zawodowych (art. 17), wreszcie — władzą powołaną do stosowania środków prewencyjnych i represyjnych w formie: upomnienia, żądania usunięcia uchybień lub stanu zagrażającego, a także do czasowego zawieszania działalności wszystkich tych zrzeszeń (art. 16,17 i 24 ust. 1).

Nadto powiatowa władza administracji ogólnej zostaje upoważniona do niezbędnych zarządzeń, mających na celu tymczasową ochronę majątku stowarzyszenia (art. 25).

Przesłanki powyższych kompetencyj.

Przyznanie tych kompetencyj podyktowane było względami na konieczność terenowego zbliżenia władz do nadzorowanych przez nie stowarzyszeń, aby zapewnić tem zgodność wydawanych zarządzeń z wymogami życia. Okoliczność ta natomiast nie może być tłumaczona, jako skutek niedoceniania przez władze naczelne doniosłości dla życia stowarzyszeń tych środków, w jakie zostały wyposażone władze powiatowe. To też użyciu tych środków przez władze musi towarzyszyć pełne poczucie odpowiedzialności ich w każdym wypadku wydawania zarządzeń.

Konieczność dostosowywania środków do warunków.

Przechodząc do bliższego omówienia wytycznych postępowania władz w sprawie stowarzyszeń i związków zaznacza się, że stosunkowo znaczna rozpiętość środków oddziaływania administracji na stowarzyszenia jest wynikiem dość znacznej różnicy warunków zarówno bezpieczeństwa, jak i kulturalnych oraz ogólno-społecznych, istniejących na poszczególnych obszarach naszego Państwa Nie wynika stąd jednak, aby myślą przewodnią tego prawa było, wykorzystywanie uprawnień, które ono daje, w szerokim zakresie na wszystkich tych obszarach. Wprost przeciwnie, przy stosowaniu go w praktyce należy się ograniczyć do środków najniezbędniejszych, których warunki każdego poszczególnego obszaru i każdego poszczególnego wypadku będą wymagały.

Zasadniczy stosunek do prawa zrzeszenia się.

Intencje Rządu, nietylko nie idą w kierunku ograniczenia życia zrzeszeń dobrowolnych, jako czynnika wysoce użytecznego dla Państwa i społeczeństwa, ale zdążają właśnie do pobudzenia energji społecznej, znajdującej ujście w życiu stowarzyszeniowem. W tym celu nowe prawo wprowadza pewną gradację stowarzyszeń, aby zapewnić najużyteczniejszym z nich możliwie najszersze środki do realizowania ich celów.

Powody zakresu kontroli i wytyczne jej stosowania.

Środki kontroli życia stowarzyszeń, przewidziane w nowem prawie bynajmniej nie mają na względzie ograniczenia ich samodzielności lub skrępowania ich działalności, a przedewszystkiem — danie wyrazu zasadzie, że życie stowarzyszeniowe, nie stanowiąc sfery stosunków wyłącznie prywatnych, a dziedzinę życia społecznego, nie może być zamknięte wobec Państwa, jako najwyższej trwałej formy organizacji społecznej, i nie ma powodu ukrywać się przed Państwem, skoro nie jest skierowane przeciwko niemu. Odbicie tego samego poglądu znajduje się także w art. 165 k. k., zakazującym związków, których istnienie, ustrój lub cel ma pozostać tajemnicą wobec władzy państwowej, przez co należy rozumieć także zakaz ukrywania działalności stowarzyszenia, gdyż jego cel istotny ujawnia się dopiero

w tej działalności. Poza tem zapewnienie drogą ustawy możliwości odpowiedniej kontroli życia stowarzyszeń już przez samą możliwość tej kontroli powinno oddziaływać dodatnio na sposób pracy stowarzyszeń, zapobiegając możliwym nadużyciom. Kontrola tego życia przez władze państwowe jest uzasadniona w tym zakresie, w jakim nie może być zapewniona, albo nie może być skuteczna, w razie pozostawienia jej innym czynnikom.

Ogólne powody oględnego stosowania środków kontroli.

Z drugiej strony należy sobie zdawać sprawę, że faktyczne wykonywanie jawnej kontroli w tej lub innej formie jest nieodłączne od sprawienia pewnej przykrości kontrolowanemu, który doszukuje się w tym akcie braku zaufania do siebie. Stopnie tej przykrości przy różnych formach kontroli są różne. Jedną z najprzykrzejszych form jest, zwłaszcza dla zrzeszeń ściślejszych, widomy udział przedstawiciela władzy w zebraniach stowarzyszeń. Prawo o stowarzyszeniach tę formę kontroli przewiduje w art. 43 tylko w zakresie używania przez stowarzyszenie funduszów publicznych, t. zn. pochodzących z zewnątrz. Poza tem żądanie informacyj i sprawozdań w myśl art. 11 ust. 2, art. 15 i 24 ust. 2, zależnie od środowiska i stosunków, może budzić mniejsze lub większe niezadowolenie stowarzyszonych.

Podmiotowe kryterja kontroli.

Dlatego, licząc się z panującemi w naszem społeczeństwie nastrojami, powodowanemi w pewnej mierze także niedostatecznem uspołecznieniem, należy w wykonywaniu prawa kontroli ograniczać się w przyszłości z reguły do wypadków, kiedy kontrola taka będzie podyktowana istotnym interesem Państwa (art. 11 ust. 2, art. 15 i 24 ust. 2) lub ważniejszym interesem społecznym (art. 43), a w szczególności, gdy zachodzą objawy zewnętrzne, wskazujące na potrzebę kontroli (np. niedozwolone uchwały są publikowane w prasie, opinja publiczna mówi o nadużyciach, popełnianych w stowarzyszeniu i t. p.). Poza tem wykonywanie poruczonych administracji przez ustawę czynności, jak np. z art. 26, art. 32 ust. 2, może wymagać stwierdzenia okoliczności, miarodajnych dla powzięcia decyzji, drogą zażądania potrzebnych informacyj lub wglądu w akta stowarzyszenia.

Przedmiotowe kryterja kontroli.

Co do kryterjów przedmiotowych, które muszą być uwzględnione przy wykonywaniu kontroli należy zauważyć, co następuje:

Jakkolwiek życie stowarzyszeniowe nigdy nie stanowi sfery ściśle prywatnej, to jednak w pewnych typach stowarzyszeń może znacznie do tej sfery się zbliżać. Np. życie klubów towarzyskich, łączących bardzo ograniczone koło osób, życie towarzyskie w świetlicach, zakładanych przy spółdzielniach mieszkaniowych dla członków spółdzielni i ich rodzin i t. p., w znacznej mierze zbliża się do sfery życia towarzyskiego prywatnego. To też wkraczanie władz nadzorczych nad stowarzyszeniami w tę dziedzinę życia z reguły należy uznać za niepożądane.

Biorąc za miarę potrzeby kontroli stowarzyszeń stopień społecznego zainteresowania niemi ze względu na zasięg ich wpływów, należy zauważyć, że stowarzyszenia zwykłe wymagają kontroli takiej w mniejszym stopniu niż inne.

Tajemnica informacyj, uzyskanych przy sposobności kontroli.

Informacje, uzyskane przy sposobności kontroli, oczywiście nie mogą wyjść poza obręb urzędu. Dotyczy to także informacyj, zaczerpniętych z listy członków stowarzyszenia lub związku zawodowego (art. 15 ust. 2).

Kierunek i charakter nadzoru państwowego.

Należy z naciskiem zaznaczyć, że przesłanką nadzoru państwowego nad stowarzyszeniami jest zainteresowanie niemi ze stanowiska szeroko pojętego interesu Państwa i społeczeństwa. W sprzeczności z tym interesem bynajmniej nie pozostaje naturalne ścieranie się poszczególnych ugrupowań i innych czynników życia społecznego na tle realnych potrzeb życiowych. Dlatego uprawnienia P. P. Wojewodów i Starostów, płynące z prawa o stowarzyszeniach, oczywiście nie mogą być wykorzystywane na rzecz poszczególnych czynników tego życia. Pewne niebezpieczeństwo w tym kierunku może zachodzić z tego powodu, iż Panowie obok swych funkcyj bezpośrednich, jako przedstawicieli centralnych władz państwowych, sprawują funkcje administracji samorządowej, a nieraz także biorą udział w administracji różnych instytucyj o charakterze lokalnym. Otóż tego rodzaju funkcje nie mogą ani być brane przez Panów pod uwagę przy zasięganiu informacyj o wewnętrznem życiu stowarzyszeń, ani być punktem wyjścia dla przeciwdziałania dozwolonej ich działalności, w szczególności w zakresie krytyki, czy to gospodarki, czy polityki personalnej, prowadzonej przez samorządy lub instytucje.

Nadzór nad spółdzielniami i związkami zawodowemi pracowniczemi.

Przy wykonywaniu czynności nadzorczej nad spółdzielniami i związkami zawodowemi pracowniczemi (art. 11, 15, 17 i 59) należy stale mieć na względzie, że nadzór ten nie może wkraczać: w stosunku do spółdzielni w dziedzinę działalności czysto gospodarczej i zarobkowej, zaś w stosunku do związków zawodowych — w dziedzinę działalności zawodowo-ekonomicznej, ponieważ nadzór w tych kierunkach należy do resortowo właściwych władz nadzorczych. Natomiast

właściwy kierunek nadzoru dla władz administracji ogólnej wskazuje postanowienie art. 17, utrzymane w granicach właściwej kompetencji władz administracji ogólnej.

Przeznaczenie stowarzyszeń zwykłych i stosunek do nich.

Co do ustosunkowania się władz administracyjnych do kwestji wyboru typu stowarzyszenia przez osoby, zamierzające się zrzeszyć, należy, poza ograniczeniami, wynikającemi z ustawy, w szczególności z jej art. 18, i poza wnioskami, które nasuwają się w związku z wyżej zamieszczonemi uwagami o kontroli stowarzyszeń, zauważyć, że typ stowarzyszeń zwykłych jest przeznaczony dla wszystkich tych stowarzyszeń, które obliczone są na węższy zasięg i, ze względu na rodzaj lub warunki swej działalności, bądź nie potrzebują osobowości prawnej wogóle, bądź niekoniecznie jej potrzebują przynajmniej w pierwszym okresie tej działalności. Zresztą w stowarzyszeniach tych mogą łączyć się osoby, zamieszkałe na obszarze różnych, chociażby nawet znacznie oddalonych, okręgów administracyjnych, gdyż pod tym względem prawo o stowarzyszeniach nie zawiera ograniczeń, pod warunkiem jednak, że w poszczególnych miejscowościach nie będą tworzone oddziały takiego stowarzyszenia.

Ponieważ powstawanie stowarzyszeń zwykłych według myśli przewodniej ustawodawcy powinno być szczególnie ułatwione, dając ujście elementarnym potrzebom w zakresie zrzeszania się ludności, przeto nie jest wskazane, aby władze wykorzystywały czterotygodniowy termin pozostawiony im według art. 13 ust. 1 na zajęcie stanowiska, a to tem bardziej, że szybkie ustosunkowanie się do zakładanego stowarzyszenia nie powinno nastręczać władzy szczególnych trudności w przeciętnych warunkach administracji lokalnej.

Motywowanie decyzyj.

Przy wydawaniu decyzyj, mających istotne znaczenie dla bytu stowarzyszeń, związków i spółdzielni (art. 14, 16, 17, 20, 24 ust. 1, art. 41 ust. 2 i 4, art. 43 pkt. c), należy zwracać szczególną uwagę na należyte motywowanie tych decyzyj. Łatwość należytego umotywowania, a więc uzasadnienia decyzji zarówno pod względem prawnym, jak faktycznym, jeżeli nie jest ona wynikiem wyraźnego i kategorycznego postanowienia ustawy, które nie wymaga bliższego uzasadnienia faktycznego, — będzie dla władz powołanych do wydania tych decyzyj, sprawdzianem słusznego załatwienia sprawy w swoim zakresie. Natomiast dla stron, władz w toku instancyj przełożonych i sądów uzasadnienia te będą środkiem kontroli administracji, czy z funkcyj swych, poruczonych jej ustawą, wywiązuje się należycie.

Uwagi końcowe.

Te ogólne wytyczne co do stosowania nowego prawa uważam za konieczne podać już obecnie władzom podległym, zanim wątpliwości, które mogą się wyłonić podczas jego praktycznego stosowania, nie wykażą potrzeby uzupełnienia tych wskazówek.

Inne możliwe wątpliwości uchylą postanowienia rozporządzeń wykonawczych, które niebawem ukażą się w Dzienniku Ustaw.

Uchylenie poprzednich okólników.

Równocześnie uchylam następujące poprzednie okólniki w zakresie stowarzyszeń i związków:

Okólnik Nr. 737/1919 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1475); Nr. 6/1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1482); Nr. 107/1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1482 — 83); Nr. 92/1924 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1483); Nr. 94/1926 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1484); pismo okólne Nr. AA. 2316/5 z 4.VI.1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1484 — 85); okólnik Nr. 223/1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1485).

276.

Okólnik Nr. 161.

z dnia 30 grudnia 1932 r.

(AA. 2 b. 8) w sprawie przystosowania zasad rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem przy doręczaniu decyzyj za pośrednictwem placówek konsularnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec wątpliwości, jakie wynikły co do trybu postępowania przy doręczeniach decyzyj osobom zamieszkałym zagranicą oraz przy wnoszeniu odwołań od decyzyj władz i obliczania odnośnych terminów, zarządzam w porozumieniu z Min. Spraw Zagranicznych i do czasu wydania rozporządzenia Rady Ministrów, przewidzianego art. 117 pkt. 2 postępowania administracyjnego co następuje:

Decyzje, jako też inne pisma władz administracyjnych krajowych mogą być skierowywane względnie doręczane za dowodem odbioru osobom, zamieszkałym zagranicą — bądź bezpośrednio pod ich adresem drogą pocztową lub telegraficzną, bądź też za pośrednictwem polskich placówek konsularnych. W ostatnich wypadkach decyzje władz winne być przesyłane konsulatowi w formie oryginałów adresowanych do stron i z podpisem władzy — konsulaty zaś doręczają je stronom sposobem w danem państwie praktykowanym za dowodem doręczenia, który zostanie zwrócony właściwej władzy krajowej.

Co się tyczy trybu wnoszenia odwołań zarządzam, aby objaśnienie strony było redagowane w sposób następujący:

„Od decyzji niniejszej służy stronie prawo wniesienia odwołania do (nazwa władzy odwoławczej) . . . . za pośrednictwem władzy . . . (wydającej decyzję) . . . w terminie 14-dniowym po dniu doręczenia, przyczem odwołanie można wnieść bądź wprost do władzy, która decyzję niniejszą wydała, bądź za pośrednictwem (Generalnego) Konsulatu Rzeczypospolitej w. . . . . . Termin 14-dniowy będzie uważany za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo odwoławcze, skierowane wprost do władzy krajowej, wpłynie do polskiego urzędu pocztowego lub telegraficznego względnie, jeżeli — skierowane za pośrednictwem Konsulatu, wpłynie do Konsulatu".

Tego rodzaju objaśnienie, usprawiedliwione wymogami życia, jakkolwiek może nasuwać wątpliwości natury prawnej (rozporządzenie o postępowaniu administracyjnem nie wspomina o doręczeniach przez konsulaty i o sposobie obliczania w tym wypadku terminu odwoławczego), będzie jednak skuteczne, gdyż wobec postanowienia ust. 1 art. 77 post. admin. strona będzie mogła skorzystać ze sposobu, wskazanego w objaśnieniu, nie ryzykując uchybienia terminu odwoławczego.

277.

Okólnik Nr. 132.

z dnia 31 grudnia 1932 r.

(GL. 52/1/3) o stosunku władz i instytucyj podległych Min. Spraw Wewn. do Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Pol.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach.

Stosownie do postanowienia art. 30 uchwały Rady Ministrów z dnia 28.VIII.1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433) i art. 36 uchwały Rady Ministrów z dnia 17.VI.20 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502) w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorji Generalnej i jej oddziałów, — Prokuratorja Generalna spełnia—poza wypadkami, wymagającemi natychmiastowego działania (ustęp ostatni cytow. artykułów) — swe czynności urzędowe jedynie na wezwanie centralnych władz państwowych, względnie tych podległych władz i instytucyj państwowych, które mają do tego upoważnienie władz centralnych.

Wspomniane upoważnienie do bezpośredniego odnoszenia się do Prokuratorji Generalnej w zakresie spraw mi podległych dotychczas posiadali:

1) Wojewodowie oraz Komisarz Rządu m. st. Warszawy i

2) Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe w Warszawie.

Obecnie ponadto upoważniam:

1) Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach,

2) Komendantów Wojewódzkich Policji Państwowej.

Natomiast o ile chodzi o inne działy (zespolone) administracji państwowej w podległych P. P. Wojewodom urzędach, to w tym zakresie działania powinni Panowie posiadać odpowiednie upoważnienia właściwych P. P. Ministrów.

Co się tyczy zakresu działania Prokuratorji Generalnej oraz sposobu zwracania się do niej należy zapoznać się dokładnie z postanowieniami działów II — VII uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433) i uchwały z dnia 17.VI.1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502), które o ile nie są sprzeczne z późniejszem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 9.XII.1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967) w myśl § 17 tego rozporządzenia obowiązują nadal.

Zasadniczo czynności Prokuratorji Generalnej w zakresie Panów najwięcej obchodzącym obejmują:

I) zastępstwo przed sądami i władzami administracyjnemi w sprawach, dotyczących praw i interesów majątkowych i publicznych Państwa, oraz tych podmiotów prawnych, które pod względem zastępstwa i porady prawnej stoją narówni ze Skarbem Państwa;

II) udzielanie na wezwanie władz państwowych opinij porad prawnych i współdziałanie w sprawach, dotyczących praw majątkowych i publicznych interesów Państwa.

ad I) W sprawach kategorji I kompetencja Prokuratorji jest **wyłączną** i **przymusową,** tak w sprawach spornych, jak niespornych, przy wszelkich powództwach, tak czynnych, jak biernych. W tym zakresie zatem każda sprawa powinna być bezzwłocznie odstąpioną Prokuratorji Generalnej, a odnośny urząd ma bezwarunkowo zaniechać wszelkiego bezpośredniego wpływu na tok sprawy, np. przez samowolne wnoszenie jakichkolwiek pism procesowych, samodzielne wstawiennictwo w sądach, stawianie ustnych wniosków i t. p.

W szczególności należy w tym względzie przestrzegać następujących zasad:

a) Przy oddawaniu Prokuratorji Generalnej do prowadzenia sprawy sądowej należy dostarczyć Prokuratorji odrazu zupełnego **materjału** informacyjnego i **dowodów** w sprawach procesowych, a to ze względu na możliwość nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy po myśli art. 404 K. p. c. twierdzeń i dowodów, jakieby przedstawione zostały sądowi dopiero w postępowaniu apelacyjnem. Potrzebne do przedstawienia sądowi dokumenty należy dołączyć albo w oryginale, albo w odpisach, zaświadczonych urzędownie przez upoważnionych ku temu urzędników i opatrzonych pieczęcią.

b) Wszelkie **wezwania** sądowe i **zawiadomienia** o terminach w sprawach, oddanych do

prowadzenia Prokuratorji Generalnej, winny być przesyłane jak **najśpieszniej** Prokuratorji Generalnej, gdy wszelka zwłoka w tym względzie utrudnia prowadzenie procesu, powodując nietylko opóźnienie toku spraw, lecz niejednokrotnie i szkody dla Skarbu Państwa.

Nowy kodeks postępowania cywilnego, wydany w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 29.XI.30 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 651) znowelizowany rozporządzeniem z 27. XI.32 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 802), a ogłoszony w jednolitym tekście rozp. Min. Sprawiedliwości z dn. 1.XII.32 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 934) w porównaniu z dotychczasowemi przepisami dzielnicowemi wprowadza znaczne przyspieszenie toku przewodu sądowego, wskutek czego niektóre zasadnicze czasokresy do wnoszenia pism procesowych zostały znacznie skrócone.

I tak dla wnoszenia skargi apelacyjnej oznacza kodeks czasokres 14-dniowy od doręczenia Prokuratorji Generalnej wyroku, dla skargi kasacyjnej czasokres miesięczny, a dla zażaleń od postanowień, wydawanych przez sądy w toku sporu, czasokres jednotygodniowy.

Podkreślić również wypada przepis art. 398 kodeksu, w myśl którego w sprawach o ochronę lub przywrócenie posiadania wnoszenie pism dozwolone jest w czasokresie 1-miesięcznym od chwili, gdy powód o zakłóceniu się dowiedział.

Zaznaczam przytem, że za chwilę, w której powód dowiaduje się o zakłóceniu, uważać należy, w sprawach Skarbu Państwa, moment dojścia wiadomości o fakcie naruszenia do kompetentnej władzy państwowej.

Przyspieszenie toku spraw przez skrócenie powyższych czasokresów ma specjalne znaczenie dla Prokuratorji Generalnej, która prowadząc spory sądowe w imieniu Skarbu Państwa i instytucyj skarbowych, zmuszona jest zbierać materjał faktyczny, niezbędny do należytego pełnienia funkcji zastępcy sądowego w drodze korespondencji z właściwemi władzami.

Wobec tego, że zebranie powyższych informacji następować będzie musiało w bardzo krótkim czasie — leży w interesie Skarbu Państwa, by zainteresowane władze dostarczały Prokuratorji Generalnej niezbędnego **materjału** procesowego, możliwie **najszybciej,** zbierając go i porządkując jak najstaranniej.

c) Prowadzenie ze **stroną przeciwną** korespondencji już po oddaniu Prokuratorji Generalnej sprawy do wytoczenia powództwa, wchodzenie w układy lub składanie wobec tejże oświadczeń ważnych dla przebiegu sprawy i to w ten sposób, że Prokuratorja dowiaduje się o tem często dopiero na rozprawie, naraża niejednokrotnie Skarb Państwa na niepowetowane straty materjalne i uniemożliwia jego należytą obronę w procesie.

Ze względów powyższych polecam z całym naciskiem, ażeby od chwili, gdy sprawa zostanie powierzoną Prokuratorji aż do ukończenia sporu sądowego żadne **pertraktacje,** ani **korespondencja** z przeciwnikiem bez uprzedniego porozumienia się i zgody Prokuratorji Generalnej wszczynane i prowadzone **nie były.** W razie niezgodności zapatrywania, wzgl. sporu pomiędzy Panami, a Prokuratorją Generalną należy przedstawić sprawę Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, względnie innemu właściwemu Ministerstwu resortowemu w celu otrzymania potrzebnych instrukcyj.

Urzędy państwowe, zastępowane przez Prokuratorję nie wypłacają jej żadnych funduszów na jakiekolwiek koszta.

Prokuratorji Generalnej wolno jest pełnomocnictwo do prowadzenia sprawy w jej imieniu udzielić urzędnikowi zainteresowanej władzy.

Sprawę egzekucji, uzyskanych przez Prokuratorję wyroków reguluje art. 50 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R P. Nr. 75, poz. 433), względnie art. 56 uchwały z dnia 17.VI.20 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502).

Udział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu **sądowo-karnem** unormowany jest w rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 9.XII.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967, § 6, ust. 3) w sposób odmienny, niż dla postępowania cywilnego.

Podczas, gdy na zasadzie §§ 1 — 6 wymienionego rozporządzenia Prokuratorja Generalna jest urzędem wyłącznie powołanym do zastępowania w postępowaniu cywilnem majątkowych interesów Skarbu Państwa i osób w § 5 tego rozporządzenia wymienionych — udział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu sądowo-karnem jest **warunkowy;** zależy mianowicie od tego, czy Prokuratorja Generalna wezwaną zostanie przez zainteresowany urząd do zastępstwa interesów Skarbu Państwa, czy też nie.

Regułę zatem stanowi zastępstwo Skarbu Państwa w postępowaniu karnem przez **własne organy urzędów** zainteresowanych. Tylko w wypadkach wyjątkowych, gdy skomplikowany pod względem prawnym stan sprawy wymaga udziału Prokuratorji Generalnej, powinna odnośna władza wezwać Prokuratorję o zastępstwo.

Powyższe unormowanie tej kwestji znajduje uzasadnienie w okoliczności, że dochodzone w postępowaniu karnem pretensje wykazują przeważnie zupełnie prostą konstrukcję prawną, zaś o stronie faktycznej tych spraw zainteresowane urzędy są z istoty rzeczy dokładniej poinformowane od Prokuratorji Generalnej, łatwiej też udzielać mogą sądowi wymaganych wyjaśnień.

Z tych powodów na skutek wniosku P. Prezesa Prokuratorji Generalnej z dnia 16.IV.1932 r. L. 1232/5/32 polecam podległym mi władzom, by w sprawach majątkowych Skarbu Państwa, oraz majątków, znajdujących się pod zarządem Państwa, które dochodzone być mają w postępowaniu karnem, odnosiły się do Prokuratorji Generalnej o udział w sprawie jedynie wówczas, gdy charakter prawny sprawy, lub jej wyjątkowe znaczenie, wymagają istotnie interwencji tego urzędu dla dobra Skarbu Państwa.

ad II). W zakresie opinjodawczym do Prokuratorji Generalnej można zwracać się o opinjowanie projektów: zarządzeń ogólnych, instrukcyj i innych przepisów ogólnych, które mogłyby mieć decydujący wpływ na orzecznictwo administracyjne, oraz przy rozstrzyganiu bardziej skomplikowanych zagadnień prawnych. W tym zakresie **nie udzielam** Panom upoważnienia do zwracania się bezpośrednio do Prokuratorji Generalnej. W sprawach takich należy zwracać się wyłącznie do **M-stwa Spraw Wewnętrznych,** względnie do właściwego Ministerstwa, które w razie potrzeby samo porozumie się z Prokuratorją Generalną. Natomiast we wszelkich innych sprawach, które wchodzą w zakres prawa **prywatnego** lub prawa **karnego** lub gdzie zachodzi obawa możliwości **procesu,** albo narażenia Skarbu Państwa na straty, upoważniam Panów do zwracania się bezpośrednio do Prokuratorji Generalnej. W szczególności polecam ściśle przestrzegać, aby projekty wszelkich **umów,** nakładających na Państwo Polskie poważniejsze zobowiązania, lub przedstawiających znaczną wartość materjalną, wreszcie wątpliwych pod względem prawnym, były przedkładane uprzednio Prokuratorji Generalnej do opinji z wyjątkiem umów, zawieranych według gotowych wzorów już opinjowanych przez Prokuratorję Generalną.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wejdzie w porozumienie z Prokuratorją Generalną celem ustalenia odpowiednich wzorów dla umów, zawieranych w imieniu Skarbu Państwa w poszczególnych gałęziach admin. państwowej i oczekiwać będzie w tym względzie potrzeby wniosków z Panów strony.

Wkońcu zauważam, że nie są Panowie uprawnieni do przelania upoważnień, wynikających z niniejszego reskryptu, na podwładne **władze I instancji.** Władze te jednak w razie niebezpieczeństwa zwłoki mogą korzystać z postanowienia ustępu 4 art. 30 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 roku (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433), względnie z postanowienia ustępu 4 art. 36 uchwały z dn. 17.VI.1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502), zawiadamiając o tem jednocześnie Panów.

Na to należy zwrócić uwagę tych władz, a zarazem polecić im, ażeby wszelkie sprawy, w których ingerencja Prokuratorji Generalnej jest konieczną, przedewszystkiem zaś sprawy procesowe, traktowały z całym pośpiechem, dołączając zawsze jak najdokładniejsze informacje i wyjaśnienia oraz wszystkie potrzebne akta, dowody i dokumenta.

W związku z niniejszym okólnikiem tracą moc obowiązującą: 1) okólniki: a) Nr. 46 z dnia 13.II.1920 r. (Nr. AC. 67/3); b) Nr. 442 z dn. 28.I.1921 r. (Nr. Pr. 324/3); c) Nr. 116 z dn. 12. XI.1921 r. (Nr. Pr. B. 4123), (Zb. Zarządz. M. S. Wewn. str. 1271/2 poz. 1 — 3) i pismo okólne z dn. 13.1.1932 Nr. OL. 4103/5 (Dz. Urz. M. S. Wewn. (Nr. 2, poz. 18).

VII.

Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

278.

Pismo Nr. Wojsk. J. 4/8/4

z dnia 22 grudnia 1932 r.

o opłacie stemplowej od duplikatu dowodu tożsamości konia.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, iż Ministerstwo Skarbu, na mocy art. 157 ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 41 z r. 1932, poz. 413) oraz §-u 186 rozporządzenia wykonawczego z dn. 10.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), ustaliło opłatę stemplową od duplikatu „dowodu tożsamości konia“ (§ 25 rozporządzenia ministerjalnego z dn. 23 marca 1928 r. (Dz. U. R. P Nr. 44, poz. 425) w brzmieniu ustalonem punktem 5-tym §-u 1 rozporządzenia z dn. 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 740) w wysokości 2 zł.

SPROSTOWANIE.

1) W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lutego 1932 r. Nr. 3 str. 47 w prawej szpalcie od góry wiersz 5 zamiast wyrazu: „art. 1 w Kodeksie postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 313) wprowadza się następujące zmiany" — należy wstawić następującą treść: „w art. 2 w przepisach wprowadzających Kodeks postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 314) wprowadza się zmiany następujące:"

2) Ustęp 2 okólnika Nr. 121 z dnia 11.X.1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16 str. 510) powinien brzmieć: „art. 5 § 1 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej o przepisach wprowadzających Kodeks Karny i prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 573) znosi" i t. d., jak w cyt. okólniku.

Do niniejszego Nr. dołącza się Skorowidz do Dz. Urz. M. S. W. za rok 1932.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.